

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 324/2021
12.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 117/17 од 27.05.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-674/20 од 07.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Карадаревића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 117/17 од 27.05.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-674/20 од 07.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 117/17 од 27.05.2020. године, окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да ће се наведена казна извршити у просторијама у којима окривљени станује. Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећенима на име имовинскоправних захтева у року од месец дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења исплати износе прецизно наведене у изреци првостепене пресуде, а за имовинскоправни захтев преко досуђеног износа оштећени су упућени на парнични поступак, док су имовинскоправни захтеви ББ, ВВ, ГГ и ДД, као и захтеви за накнаду и награду нужних издатака њиховог пуномоћника одбијени као неосновани, а оштећени ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. Такође, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка те да плати суду износ од 73.904,96 динара, као и на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-674/20 од 07.10.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног АА, док је жалба оштећених ДД, ББ, ВВ, ГГ и ЋЋ изјављена преко пуномоћника усвојена у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, па је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 117/17 од 27.05.2020. године преиначена у делу одлуке о трошковима кривичног поступка који се односе на оштећене, тако што је окривљени АА обавезан да оштећенима ББ, ВВ, ГГ и ДД накнади трошкове кривичног поступка које се односе на награду и нужне издатке њиховог пуномоћника, чију висину ће посебним решењем утврдити првостепени суд, док је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена, а жалба оштећених ДД, ББ, ВВ, ГГ и ЋЋ изјављена преко пуномоћника у делу одлуке о имовинскоправним захтевима у односу на ове оштећене је одбачена као недозвољена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Горан Карадаревић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или да се побијане пресуде преиначе и окривљени ослободи од оптужбе, као и да се сходно одредби члана 488. став 3. Законика о кривичном поступку одреди одлагање или прекид извршења побијаних пресуда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости најпре указао да је побијаним пресудама извршено прекорачење оптужбе у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што су у изреци пресуде изостали појединачни износи причињене штете радницима у виду неисплаћених зарада, па и континуиране радње које је наводно окривљени предузимао према сваком оштећеном посебно, како је било наведено у оптужници Вишег јавног тужиоца у Новом Саду. Самим тим, суд је прекорачио оптужбу описујући радњу кривичног дела као једну радњу, која је предузимана у одређеном временском периоду, са истим умишљајем за прибављање противправне имовинске користи у износу већем од 1.500.000,00 динара. Све ово, по ставу браниоца, значајно је због института блаже примене закона у односу на окривљеног, с обзиром да кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица није кривично дело са трајном радњом, како је првостепени суд описује, а закон који је важио у време извршења кривичног дела прописује да се радње које се стављају на терет окривљеном третирају одвојено, па је за сваку од њих наступила и апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Наиме, по наводима браниоца да би постојао квалификовани облик кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. Кривичног законика (КЗ) неопходно је да је учинилац извршењем барем једне појединачне радње из оптужнице прибавио противправну имовинску корист у износу већем од 1.500.000,00 динара, а износи прибављене имовинске користи не могу се сабирати како би достигли овај квалификовани облик. Изостављањем појединачних износа и радњи за које је тужилац оптужницом теретио окривљеног, по налажењу браниоца суд није правилно применио члан 5. став 2. КЗ већ је својом конструкцијом и интервенцијом у чињенични опис оптужнице, прекорачио оптужницу и ставио окривљеног у неповољнији положај, јер му је стављен на терет умишљај који му се оптужницом није стављао на терет, а осим тога кривични закон који је важио у време извршења кривичног дела је најповољнији по окривљеног и исти није познавао институт продуженог кривичног дела, нити могућност сабирања цифара и претварање у износ који представља квалификовани облик на који начин указује и на учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости по питању прекорачења оптужбе бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде на страни 3 став 7 и страни 4 став 1, 2 дао јасне и довољне разлоге да збирним износом неисплаћених зарада није учињено прекорачење оптужбе, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осим тога, указивања браниоца везана за учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП била су садржана и у изјављеној жалби против првостепене пресуде, о чему је другостепени суд на страни 4 став 3 и страни 5 став 4, потврђујући разлоге првостепеног суда изнете на страни 30 став 3 и страни 31 став 1 и 2, дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић